

Sygn. akt **XXVII Ca 4100/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Robert Zegadło
Protokolant:	st. sekr. sąd. Małgorzata Andrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B. (1) i M. B. (2)**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt II C 3510/15

1. oddała apelację;
2. nie obciąża powodów kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Robert Zegadło

Sygn. akt XXVII Ca 4100/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy bowiem wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16 Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie, stwierdził, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne

zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.”.

Powodowie dochodzili odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 26 czerwca 2014 r. Natomiast z powództwem o jego zasądzenie wystąpili w dniu 17 września 2015 r. Mając na uwadze, że zgodnie z przywołanym, najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenia tego typu ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

W świetle powyższego, podniesiony przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 maja 2017 r. zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powodów uznać należało za skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Jest to przysługujące dłużnikowi prawo podmiotowe kształtujące, a oświadczenie w tym przedmiocie ma charakter swoistej jednostronnej czynności prawnokształtującej (por. wyrok SN z 19.3.1997r. II CKN 46/97, OSNC 1996, nr 10, poz.143). Z chwilą dojścia oświadczenia dłużnika do wierzyciela, który dopuścił do przedawnienia, następuje przekształcenie zobowiązania zupełnego w zobowiązanie naturalne i roszczenie wierzyciela nie może być skutecznie dochodzone, oczywiście jeżeli dłużnik zasadnie zgłosi zarzut przedawnienia. Dotyczy to zarówno roszczenia głównego, jak i odsetek za opóźnienie (por. uchwała SN z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 1996, nr 3, poz.31). Jak zostało wyżej wskazane zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego był zasadny.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając okoliczność, że wydanie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. było spowodowane dotychczasowymi rozbieżnościami w ocenie przyjmowanego przez sądy terminu przedawnienia, co uzasadniało przekonanie powodów o zasadności ich żądania, tym bardziej, że zarzut przedawnienia został podniesiony dopiero w postępowaniu apelacyjnym.